

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Emberi wattok**

1. A méltóság lehelete

Csó-Eliza

A jövevény nyers, dacos szavai még ott visszhangoztak a hálókamrák nyirkos, fémízű csendjében. Alinda remegő ujjal markolta a fülke hideg rácsát, miközben tekintete önkéntelenül a szomszédos fülke árnyékába tévedt. János-g534 mozdulatlanul állt a homályban. Arca elfehéredett a közeledő őrszemek lépteinek zajára, de a lány felé küldött rövid, feszült pillantásában elfojtott aggodalom és gyengédség bujkált.

– Ne nézz oda, Alinda! – suttogta a nagymama szaggatottan, miközben riadtan próbálta maga felé húzni a lányt. – Csak hajtsd le a fejed!

– Miért bántják, ha igazat mondott? – kérdezte Alinda halkán, a torkát szorongató félelemmel viaskodva. – Hát csak pedálok vagyunk a gépezetben? Semmi több?

A nagymama óvatosan, osonva megérintette a lány fázós ujjait. A bőrük érintése – az egyetlen valódi meleg ebben a szürke világban – hirtelen többet ért minden wattkótánál és fejadagnál. A csarnok sötétjében, ahol a wattmérők fagyos matematikája diktálta az életet, a régi mesék a tartásról és az emberi méltóságról már nem csupán távoli legendáknak tűntek.

János közelebb lépett a szeparáló hálózathoz. Nem szólt semmit, a szabályzat szigorúan tiltotta a kapcsolatfelvételt, mégis szorosan a fémrácshoz nyomta a tenyerét. Alinda megértette a néma gesztust. Embernek lenni ebben a csapdában talán nem jelentett mást, mint megőrizni a lelküket, és nem hagyni, hogy az egymás iránt érzett csendes ragaszkodás kihűljön a vasak között.

2. Emberi wattok

Nagyóska

Az őrszem szürke páncéljának kattogása lassan elenyészett a csarnok fojtogató gőzében, s a feszültség, mint a túlhúzott hajtószíj, egyetlen csöndes sóhajjal lazult meg a tizenkettes pad körül. Alinda torka égett, combjai remegtek a túlterheléstől, lábai már csak a tehetetlenségtől forgatták tovább a nehéz lendkereket. Szeme előtt fekete pöttyök táncoltak, de a kijelzőn a LED végre szilárdan zölden derengett.

Ekkor a tizenhármass pad felől egy halk fémes kattanás hallatszott. János, a szomszédos

állomás fiatal technikus, észrevétlenül feljebb kapcsolta a saját ellenállását, elcsalva néhány értékes wattot Alinda túlfeszített áramköréből. Nem nézett a lányra, tekintetét szigorúan a saját fordulatszámérőjén tartotta, mégis, az izmaira kiülő feszültség pontosan árulkodott arról a láthatatlan hídról, amit kettőjük közé épített. A kolónia szigorú szabályai között ez a néma tehermentesítés több volt minden elhadart szónál: a tiszta törődés gesztusa.

A nagymama, miközben lábai ritmikusan jártak a megszokott tengelyen, halvány, meleg mosollyal figyelte a fiatalokat. Neki nem kellett magyarázni az ilyen mozdulatokat. Eszébe jutottak a régi idők meséi, amikor az emberek még virágokkal meg lopott pillantásokkal udvaroltak egymásnak a napfényben, nem pedig elcsalt kilowattokkal.

- Látod, kislányom - suttogta az öregasszony olyan halkán, hogy a gépzaj elnyelje -, nem a fém teszi az embert, hanem az, amit a másikért elbír.

Alinda megérezte a pedálok könnyebbültségét, s ahogy átpillantott János izzadt profiljára, a mellkasában ébredő meleg hatására a rideg szürkeség egy pillanatra elhalványult. Itt, a gőzben és a vasak között mégiscsak emberré váltak.